

Morgonrök

Huset flyger tyst
under stjärnorna;
en mörk skugga,
en rymdsond i natten

Anna & jag är dess passagerare,
nedsövda i varandras liv för den långa resan,
med katten Gunwald vilande,
näst intill manöveroduglig
i en fåtölj på nedre botten

Böckerna i huset
är samlade tankar om flygandet,
om flykten
och om stjärnorna;
lyktor över haven; knappnålsöppningar
i nattens svarta stål
som pressar blickarna till bristningsgränsen

Huset nynnar tyst
om renstämda svävningar,
om utfallande tidsbegrepp,
om de resandes nattläger
som dagens frånsida välver

Jag träffar på mig i gryningen,
liggande i en kropp
som är en barkbåt och ett hangarfartyg,
tillspillogiven & övermodig;
gud, religion & troende i ett enda andetag,
en enda senig kroppsutsträckning,
i drömmar om judiska posthemligheter,
snabbt falnande
medan huset bygger upp gamla rum
överallt omkring mig,
och gården får sitt gamla namn tillbaka
efter nattens utlån: Noret,
som den delar med adressnamnet Station 45

- som låter mer som den utpost
eller fältstation för utforskandet av det som vaknar,
som den verkligen är

Jag är fortfarande utom mig,
långt ifrån mig själv,
när jag minns spåren från igår,
efter den lille gnagare
som går mellan komposten / fågelmatningen
och in under stallet,
där den tycks ha ett nattläger
där den klarar – 40°C,
ävensom de utsökta spår-och-teckenverk
som – förmodligen – gårdens skatpar lämnat
nere i allén

Huset, i hela sin åldriga balans,
är en rymdstation
i snörymden,
och min kropp – den som jag inte undgår -
är en alien på intergalaktisk drift,
som råkat komma med;
en ofrivillig fripassagerare
genom ett tillstånd tommare än ett vacuum
mellan stjärnsystemen,
som aldrig traktat,
men likväl & icke desto mindre
gör stort väsen
i inlärd språk och anskaffade anteckningsböcker,
vidsträckta med yttervärldens nattarbetade notpapper
som fylls med rasslat spretiga
ljud- & bildvärldar,
sinnelagda efter husets tyngd & rumslighet
och den värld dess tanke genomvidgar,
under stjärntecken och mene mene teklet
med sitt upharsin
ljudande ur gryningshorisonernas shofarer
i nyskapandet,
medan gudsbegreppen väsnas
som måsar & kråkfåglar
över avfallsanläggningen utanför Boden,

i vindpustarnas vidriga stank
ur ett havererat himmelrike,
genom vars giftiga morgonrök
solen knappt anas

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten